

La llei no impedeix a l'ajuntament de cedir locals a Barcelona Decideix

Esbrinem els arguments jurídics del consistori per a no cedir espais a la consulta del 10 d'abril

L'Ajuntament de Barcelona nega a [Barcelona Decideix](#) espais municipals per a la consulta sobre la independència de Catalunya del 10 d'abril. En aquest [dictamen dels serveis jurídics](#) (pdf) l'ajuntament al·lega que la consulta s'escau en període electoral i que el permís l'hauria de donar la junta electoral; que la col·laboració de l'ajuntament infringiria la [lleï de consultes populars](#) (pdf). Però la llei adduïda pel dictamen no impedeix pas la cessió de locals per a la consulta.

La [Coordinadora d'Entitats del Poble-sec](#) va reservar el 8 de novembre de l'any passat una sala del centre cívic el Sortidor perquè hom hi pogués votar el 10 d'abril. El president de la coordinadora, Amadeu Quintana, [va comunicar](#) (pdf) a la regidora de districte, Imma Moraleda, que havien fet aquesta reserva d'espai: 'Ho vam demanar amb prou temps, i ho vam comunicar perquè en tinguessin coneixement, perquè som cogestors del centre cívic, conjuntament amb l'ajuntament.' Dilluns van rebre la [resposta](#) (pdf) del gerent del districte, Josep Sans. La resposta, que enclou el dictamen dels serveis jurídics, diu que traslladen la petició a la junta electoral, perquè la consideri.

Període electoral o campanya electoral?

Aquest [dictamen](#) (pdf), de dues pàgines, exposa els arguments del consistori per a negar la cessió d'espais per a la consulta del 10 d'abril. El principal argument és la coincidència de la consulta amb el període electoral. El text diu: 'En aquest període, segons la normativa vigent, l'ajuntament no serà competent per a resoldre les sol·licituds de cessió de locals, sinó que l'haurà de trametre a la junta electoral, perquè aquesta junta (...) adopti la decisió corresponent.'

Cert que la consulta del 10 d'abril coincideix amb el període electoral, que va des de la convocatòria de les eleccions, 28 de març, fins a la votació, 22 de maig, però no coincideix pas amb la campanya electoral pròpiament dita, que l'article 50.4 i 51 de la llei electoral de règim general espanyola ([LOREG](#)) delimita així: la campanya comença trenta-vuit dies després de la convocatòria i té una durada de quinze dies.

Segons el dictamen de l'ajuntament, i segons les respostes que ha donat a les entitats que han demanat la cessió d'espais públics, ha de ser la junta electoral qui ha de decidir si els espais es poden cedir o no. Però la LOREG reserva a la junta aquesta atribució durant la campanya electoral, no abans ni després, com diu l'article 54.3. L'article 57 d'aquesta mateixa llei especifica que els ajuntaments han de comunicar a la junta electoral els locals reservats per a fer-hi actes de campanya electoral, és a dir, per als quinze últims dies abans de les eleccions. Tenint, doncs, en compte l'argumentació de l'ajuntament, no sembla lògic que la junta electoral hagi de donar permís per a fer actes de campanya durant el període en què la campanya és prohibida (article 53 de la LOREG), com seria el cas de la consulta del 10 d'abril.

El dictamen basa en l'article 8 de la [lleï 18/2000](#) (pdf) la incapacitat de l'ajuntament de cedir locals. Però aquesta llei regula la publicitat institucional i, per tant, no afecta el cas de Barcelona Decideix.

Frau de la lleï?

L'ajuntament també es nega a cedir locals perquè la consulta es podria considerar un frau de la [lleï de consultes populars](#) (pdf) i perquè es podria suposar que l'ajuntament organitza una consulta sobre una qüestió en què no té competència. Diu el dictamen: 'Una cosa és permetre (i fins i tot fomentar) que les idees s'expressin lliurement a la ciutat, [i una altra] posar la infraestructura necessària per a la celebració de la consulta, sense que aquesta hagi rebut l'autorització prèvia de l'autoritat competent'.

D'entrada, Barcelona Decideix, i totes les entitats organitzadores de consultes sobre la independència, han deixat clar que la consulta no era vinculant, i que no hi havia voluntat de substituir els mecanismes de participació ciutadana previstos per la llei. És a dir, diuen ben clar que la consulta no és una de les consultes legals previstes, sinó un exercici d'expressió política o ideològica. Per això no hi pot haver frau de llei, perquè Barcelona Decideix no es vol atribuir la competència ni els efectes jurídics de les consultes previstes per la llei, ni demana a l'ajuntament que ho faci. Per tant, no hi ha infracció de l'article 6.4 del [codi civil](#) , perquè ningú no pretén que sigui un referèndum vinculant i, per tant, no hi pot haver frau, sinó tan solament l'expressió pública d'una opinió.

De fet, l'ajuntament admet en el primer punt del dictamen: 'La consulta (...) ha estat organitzada i convocada per una entitat privada, i no integra cap de les modalitats de consultes populars regulada per la llei 4/2010, de 17 de març, de consultes populars per la via de referèndum, ni tampoc la [lleï 22/1998](#) , de 30 de desembre, per la qual s'aprova la carta de Barcelona.'

El precedent d'Arenys de Munt

El dictamen també recorda l'antecedent judicial sobre la consulta d'Arenys de Munt, en què el jutjat del contenciós administratiu número 14 va suspendre preventivament l'acord de plenari que va donar suport a la consulta del 13 de setembre del 2009. Però cal assenyalar que no hi va haver sentència, sinó una mesura preventiva. I una interlocutòria no fa jurisprudència, ni es pot considerar compliment obligatori, sinó simplement un precedent a tenir en compte, com consta en l'article 1.6 del [codi civil](#) . De fet, en cap dels centenars de consultes posteriors que s'han fet no hi ha hagut mai cap actuació judicial.

24 març 2011

<http://www.vilaweb.cat>
Enllaç permanent